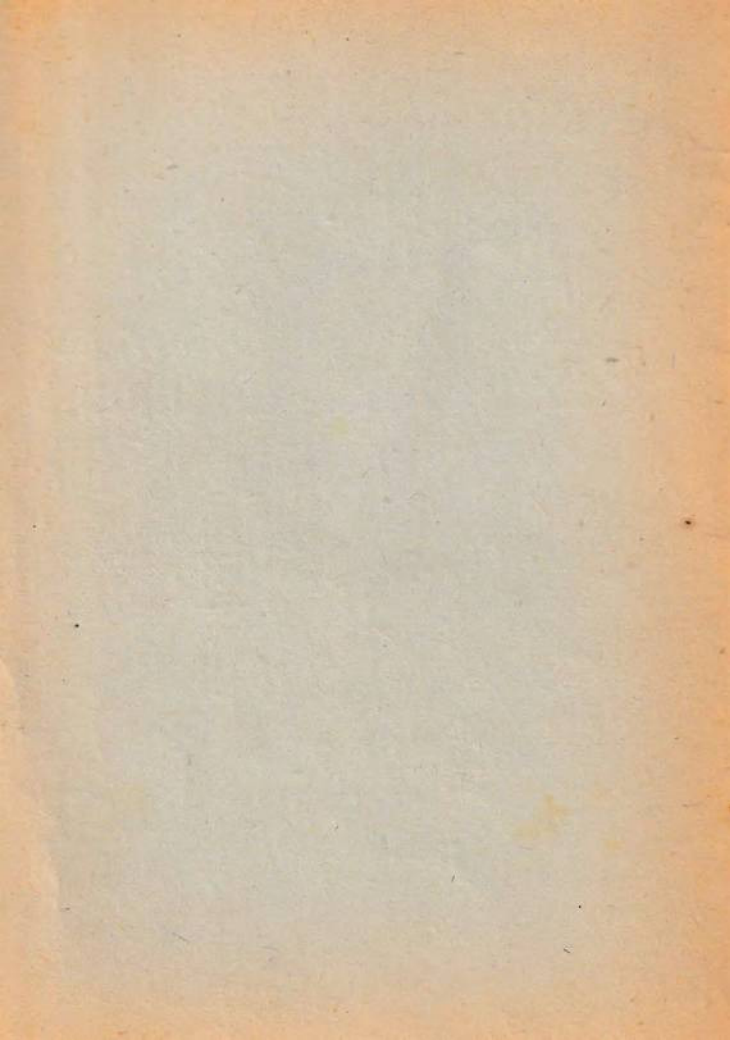

ДЕКЛЯРАЦІЯ

ПЕРШОГО УСТАНОВЧОГО З'ЇЗДУ
СОЮЗУ ЗЕМЕЛЬ СОБОРНОЇ
УКРАЇНИ

1 9 4 8

ДЕКЛЯРАЦІЯ

Першого Установчого З'їзду

СОЮЗУ ЗЕМЕЛЬ СОБОРНОЇ УКРАЇНИ

Уже понад 30 років український народ перебуває в безнастанній революційній боротьбі за власну незалежну Самостійну Соборну Державу. Започаткували цю боротьбу 1917 року вірні сини українського народу, які створили перший український парламент повітнього часу, славну Центральну Раду в столиці України КИЄВІ. 22 січня 1918 року четвертим універсалом Центральної Ради Україна була оголошена самостійною Українською Народньою Республікою.

- Українська Держава 1918 року, що відновила була історичні традиції гетьманату, була продовженням української державности в зміненій відповідно до історичних умов формі української монархії.

Але ні Українська Народня Республіка 1918 року, ні гетьманська Українська Держава того ж року не ввібрали в себе всіх земель, заселених українцями. Поза УНР і УД лишалися особливо цінна в національно-культурному відношенні Галичина, братні Буковина і Закарпаття, що перебували того року ще в складі Австро-Угорської Держави; надзвичайно цінна Кубань, заселена прямими нащадками запорожців, і територіяльно невід'ємний від України Крим також ще перебували поза межами України, як держави 1918 року.

Листопадовий зрив 1918 року у Львові активізував національно-самостійницьку боротьбу і на західних українських землях, наслідком чого постала Західньо-Українська Народня Республіка. Закарпаття і Буковина теж заявили про свою волю належати до незалежної української держави. Таке ж саме бажання виявила й Кубань. Це все створило передумови до того, що 22 січня 1919 року стався другий великої історичної ваги акт — проголошення універсалу про злиття Західньої Української Народньої Республіки з Українською Народньою Республікою (що повстала після революційного повалення геть-

манату) в одну соборну державу, Українську Народню Республіку.

Одначе в наслідок понад двовікового перебування під владою чужих окупантських держав основна сила українського народу того часу, його селянство, не було ще цілком національно свідоме. Крім того, ця велика сила не була цілком охоплена ідейним впливом молоді, без державного досвіду, української інтелігенції, не дістала одностайної ідейної наснаги, була пущена самопас. Тим то в великий час пробудження українського народу до самостійного державного життя ця найбільша тоді сила 1917-20 років не була організована і не була включена цілком у боротьбу за свою вільну Самостійну Соборну Державу.

Боротьба українського народу 1917-20 р. не знайшла також належного зрозуміння й підтримки з боку великих держав.

Це все привело до тимчасової поразки 1920 року, яка, одначе, не була повною поразкою, бо ідея і форма Української Самостійної Соборної Держави була вже створена. Не наважившись зруйнувати цілком новітню українську державу, ворог

надав їй свою назву УСРР, потоптав її святий для українського народу жовто-блакитний прапор і вивісив над нею свій кривавого кольору окупантський; ворог заборонив український національний гімн і герб і силою накинув українському народові комуністичний партійний „Інтернаціонал“ та комуністичний значок — серп і молот. Ворог приніс українському народові смерть і голод, заслання, масові винищення, терор, насильство фізичне і моральне; ворог доклав і докладає всіх сил до того, щоб затруїти душу українського народу безбожницьким, антилюдським, антиморальним, большевицько-марксистським вченням.

Однак майже три десятки років окупації більшої частини України червоною Москвою показали, що неможливо вбити душу українського народу, неможливо зломити його волю до боротьби за „свою хату, свою правду, і силу, і волю“.

Цю свою волю до боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу український народ виказував у різних формах економічного, культурного й національного будівництва та відчайдушного опору ворожим заходам окупантів по всіх землях

України, що після 1920 року опинилися під чотирма займанщинами: під большевицькою Росією, під Польщею, під Румунією і під Чехословаччиною.

Цю свою волю до боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу український народ яскраво проявив за майже трирічної німецької окупації підчас другої світової війни. Створена тоді в огні війни Українська Повстанська Армія хоробро боролася проти німецького окупанта, як не припинила вона своєї жертвовної нерівної боротьби і досі проти червоної большевицької, московської окупації, під якою опинилися тепер усі українські землі.

Страшна, жертовна і безнастанна боротьба українського народу за свою волю й державну незалежність і він не припинить цієї боротьби доти, доки не здобуде цілком незалежної Української Самостійної Соборної Держави зі справедливим і вільним суспільним ладом, який у найкоротший час залікує тяжкі рани, завдані йому всіма ворожимі окупантами його святої землі протягом останнього тридцятиріччя.

В цій великій боротьбі беруть участь усі, в кому б'ється щире українське серце:

муляр і вчений, вояк і поет, хлібороб і священик. Всяка найменша праця для України, долотом чи пером, лопатою чи мікроскопом, всяке написане чи висловлене слово на користь України, кожна краплина поту і кожна краплина крові, пролиті за Неї—наближають час остаточної перемоги українського народу.

Велика і відповідальна роля в цій боротьбі тих синів українського народу, які пішли на еміграцію для боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу.

Значну частину серед українців-емігрантів становлять недавні виходці з українських земель, що перебували між двома світовими війнами під большевицько-московською окупацією. Ці люди — свідки й учасники невпинної боротьби всіх шарів українського народу проти північного окупанта. Ці люди досконало знають найбільшого ворога й поневолювача українського народу. Цю люди мають вартісний державно-творчий досвід.

Три роки перебування на еміграції під охороною демократичних держав показали, що державно-творчі сили т. зв. нової еміграції зі східних українських земель

не були належно оцінені т. зв. старою еміграцією та еміграцією з західних українських земель. Партії й політичні угруповання, створені на західних землях і на передвоєнній еміграції не спромоглися охопити своїм впливом східно-українську нову еміграцію, яка не знаходила в тих партіях і в їхніх програмах ні розуміння сучасного стану, ні розуміння ваги в національно-визвольній боротьбі соціальних моментів, ні широти поглядів, ні політичної письменности. Витворився такий стан, що широкі лави української інтелігенції, селянства і робітництва опинилися поза політичним впливом свого національного провуду і тому існує реальна небезпека впливів на ці лави з боку ворожих українській боротьбі російських емігрантських партій і організацій.

Серед західно-української й т. зв. старої еміграції є чимало людей, які не знайшли собі місця в наявних досі політичних організаціях. Ці сили лежать облогодом.

Але час не жде. „Се жених гряде опівночі і горе тому, кого він знайде в за-непаді...“

Політична еміграція повинна бути ор-

ганізована і повинна перебувати в повній готовості до великих подій, які грядуть. Ті, хто не знайшли свого політичного „вірую“ в програмах наявних політичних організацій, виходці зі східних і західних земель України повинні об'єднатися й організуватися на основах боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу зі справедливим суспільним ладом.

В цім і полягає головна мета з'їзду діячів, які вирішили заснувати СОЮЗ ЗЕМЕЛЬ СОБОРНОЇ УКРАЇНИ, як політичну організацію нового типу, на нових, викладених нижче засадах.

Союз Земель Соборної України ставить перед своїми учасниками і членами такі завдання:

1) Рішучої і безкомпромісової боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу.

2) Теоретичне розроблення і пропаганда основ майбутнього справедливого суспільного ладу в Українській Самостійній Соборній Державі на засадах:

а) трудової власности для селян, робітників і інтелігенції;

б) суспільного миру і солідарности трудових станів, з яких складатиметься майбутнє суспільство України;

в) волі ініціативи і творчости;

г) твердих і непорушних законів;

ґ) народоправства;

д) волі особи, волі праці, всіх демократичних свобод;

е) соціального законодавства;

є) віротерпимости.

3) Боротьба з марксистськими мітами і залишками марксистської свідомости серед вихованої на марксизмі української молоді, викриття ненауковости і фальші марксистського міту про утопійний комунізм.

4) Викриття облудних маневрів большевицького окупанта України.

5) Використовування для боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу соціальних потягнень селян і робітників України.

6) Притягнення до тієї боротьби емігрантів з усіх земель України через тери-

торіяльні (крайові) організації представників кожного краю України, що всі разом мають творити Союз Земель Соборної України, як політичну організацію нового типу для боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу з майбутнім справедливим і вільним соціяльним ладом.

Союз Земель Соборної України відкидає практиковані досі іншими політичними організаціями методи запеклої безпринципної міжгрупової боротьби й отаманщини, визнаючи за бажані лише теоретичні дискусії з іншими політичними організаціями щодо світоглядових основ та партійних програм.

Союз Земель Соборної України визнає легітимність уряду УНР, як останньої невимушеної чужою силою форми української державности, і бореться за те, щоб створена 1917-20 років УНР була відновлена на українських землях, як початковий етап для організації на основі його сталої державної форми, яку встановить український народ вільним і невимушеним виявом своєї волі.

Союз -Земель Соборної України заявляє, що визнання ним легітимности уряду

УНР не означає відмови від критичного ставлення до минулої й сучасної діяльності осіб, які протягом довгого часу очолювали той уряд на еміграції.

Союз Земель Соборної України вважає, що після загального визнання уряду УНР на еміграції повинні бути зроблені персональні зміни в його складі, щоб ті особи, які не виправдали себе в минулому, були в уряді видалені і заступлені новими, більш придатними людьми.

Союз Земель Соборної України вважає, що запорукою успішної діяльності визнаного всією українською еміграцією уряду УНР є негайне створення Української Національної Ради як передпарляменту.

Союз Земель Соборної України вважає, що одним з найперших завдань визнаного цілою еміграцією уряду УНР є проголошення нечинности відомого сумної слави Варшавського договору 1920 року, що був вимушений Польщею від уряду УНР в найскрутніший і цілком безвихідний момент в історії новітньої української державности.

Союз Земель Соборної України закликає всіх українців з усіх українських зе-

мель, які визнають за слушні вищевикладені принципи боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу, об'єднуватися в територіяльні (крайові) об'єднання і приступати до єдиного всеукраїнського Союзу Земель.

За Українську Самостійну Соборну Державу!

За майбутній справедливий суспільний лад у ній!

За Соборність!

За Єдність української еміграції!

За Єдність українського народу!

Піднесіть гордо чоло, українці з усіх земель України, об'єднані в Союзі Земель Соборної України!

Боротьба українського народу справедлива!

Український народ переможе!

Ухвалено одноголосно З'їздом
Союзу Земель Соборної України.

Ашафенбург, 8 травня 1948 р.

Матеріяли 1-го З'їзду Союзу Земель
Соборної України (резолюції й корот-
кий зміст доповідей і виступів) буде
видано незабаром окремим виданням.

